

Розділ 1

АЛЕКС

Усі в цій залі дивляться на Наталі Рамірес.

Хіпстер, який міцно, наче первістка, стискає в руках пляшку індійського пейл-елю. Дівчина у вилинялій футболці гурту *Nirvana*, стиль якої так і кричить *Urban Outfitters*. Брендан, бармен, який настільки захопився спогляданням, що, замість однієї, зробив *два* ром-коли без рому. Усі їхні погляди прикуті до сцени.

Я витираю зі стільниці сліди від склянок, перекидаю білу барну ганчірку через плече й вигинаю шию, щоб краще бачити крізь натовп.

Освітлення на сцені надає всьому незвичного лілуватого відтінку. Обличчя дівчини окреслюють тіні бузкового й фіалкового кольорів, а чорне волосся виблискує насиченим бордовим. Я спостерігаю, як вона рухає пальцями по грифу гітари, ні на мить не відводячи погляду від публіки, адже давно вже вивчила розташування кожного ладу, запам'ятала на дотик усі струни.

Попри те, що всі погляди спрямовані на неї, Наталі Рамірес дивиться лише на мене.

А тоді потайки всміхається. Тією самою усмішкою, яка цілих п'ять місяців тому під час першого виступу

їхнього гурту в «Перекошеному Кролику» викликала в моєму животі метелики.

То був найкращий виступ, який я бачила за три роки роботи в барі. Оскільки «Перекошений Кролик» — невеличкий місцевий заклад, тут співало чимало хоче-бутьків Аланіс Моріссетт і гуртів, що у вихідні грають кавери інших відомих виконавців. От минулого тижня на сцену виходив хлопчина, який намагався зімітувати рок-гурт *Neutral Milk Hotel*¹, граючи на пилі. Це тривало цілу годину, і звук був такий пронизливий, що всі, окрім моїх колег та його дівчини, повтікали з бару.

Відверто кажучи, через дивакувату музику, незручний графік і далеко-не-ідеальну зарплатню плінність кадрів тут досить висока. Я б уже давно звільнилася, але... мамі потрібні гроші. А тепер і мені також, бо навчатимуся в іншому місті.

Хоча воно й на краще. Якби таки звільнилася, мене б не було тут того вечора п'ять місяців тому, як і не було б зараз, щоб із-за барної стійки спіймати погляд Наталі Рамірес.

Серце стискається від усвідомлення, що після сьогоднішнього виступу я ще не скоро почую її гру, і хоч як стараюся, не вдається відігнати це тривожне відчуття. Воно не відпускає ні коли прощаюся з різношерстою командою колег, які дозволяли мені в будні робити домашку в барі, ні коли чекаю на Наталі за сценою, поки вони з гуртом розпивають напої на честь свого першого туру, що розпочнеться вже на-

ступного тижня, ні коли ми з нею вдвох вислизаємо, щоб провести мою останню ніч у рідному місті саме так, як мені хочеться.

Разом із нею.

Щойно переступаємо поріг її тісної квартири в Манаюнку, Наталі починає цілувати мене. Її губи на смак як сирна піца й тепле пиво — типовий перекус цієї дівчини після кожного виступу.

Я навіть не помічаю, як скидаю «конверси», а Наталі тим часом ковзає руками по моїй талії, знімаючи чорну футболку. Ми незграбно просуваємося приміщенням, до якого вона втекла минулого року після випуску з Центральної старшої школи, що розташована на іншому кінці міста від тієї, до якої ходила я.

Упродовж усього літа ця квартира слугувала й моїм притулком, тож із легкістю веду нас пошарпаним ламінатом до кімнати Наталі, обходячи інструменти учасників гурту, аркуші з музикою та розкидане взуття. Врешті ми падаємо на зім'яте простирадло, під нами скриплять пружини, а двері кімнати затріскуються.

Цей момент такий палкий, такий прекрасний, але відчуття неспокою й досі тисне в грудях. Важко не думати про вранішній автобус, який відвезе мене до університету. Про хвилювання, викликане переїздом із місця, де я прожила все своє життя. Про маму на іншому кінці міста, яка, мабуть, уже осушила з пів літра текіли після кількогодінних звинувачень мене в тому, що «покидаю її» так само, як і тато.

Але насамперед я прагну обговорити тему, якої так довго уникала. Обговорити наші стосунки, бо хочу, щоб вони продовжувалися й на відстані.

¹ Американський рок-гурт, що відрізняється навмисним низькоякісним звучанням, на яке вплинули інді-рок та психоделічний фолк. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інакше.)

Зосереджуюся на теплі шкіри Наталі під пальцями, на притиснутому до мене тілі, намагаючись набратися сміливості відсторонитися, сказати *бодай щось*, аж тут відчуваю тихий шепіт на губах.

— Я люблю тебе.

Притискаю дівчину ближче, настільки захоплена нею, що майже не усвідомлюю промовлених слів. Настільки захоплена власними переживаннями, що ледь не відповідаю тим самим.

З уст уже навіть зривається:

— Я...

Заждїть-но.

Різко розплющую очі, серце в грудях калатає, і я відсахаюся від Наталі. Ті три слова викликають у мене цілу хвилю спогадів, *геть* відмінних від цього моменту.

Розбитий посуд і крики. Тато, який нахиляється до мене сказати «я люблю тебе», а тоді йде до машини й вирушає в нове життя.

Життя без мене. Відтоді від нього ні слуху ні духу.

Я не можу зараз сказати Наталі ці слова. Не так. Не коли я їду.

На її осяяному жовтим світлом вуличного ліхтаря обличчі з'являється нерозуміння, тому хутко маскую свій порив, простягаючи руку вперед, проводжу кінчиками пальців по чорній бретельці її бюстгальтера.

— Я е-е... Я зацінила ту нову пісню, яку ви сьогодні зіграли, — шепочу, щосили намагаючись виправити ситуацію. Знову цілую Наталі, тепер палкіше, такий поцілунок зазвичай завершує будь-які розмови. Проте сказане нею витає в повітрі, наче густий туман.

— Алекс, — каже вона, розриваючи поцілунок, і вдивляється в моє обличчя, ніби хоче щось там відшукати.

— Так? — озиваюся я і, уникаючи погляду дівчини, розглядаю наші сплетені пальці й облізлий чорний лак на її нігтях.

— Інколи... — зітхаючи, починає Наталі. — Інколи я замислююся, *що* для тебе означають наші стосунки.

Я відхиляюся назад і суплююся, нарешті зустрічаючись із нею поглядом.

— Про що це ти?

— Про те, що наш гурт їде в тур. А ти завтра вирушаєш до університету. Житимеш тепер аж у Піттсбургі, — відповідає вона, сідаючи на ліжку й збираючи чорне волосся в пучок. Слушна нагода вислизає. *І швидко.*

Западає тривала тиша.

Знаю, що Наталі досі вичікує.

Досі сподівається, що я промовлю слова, які вона так хоче від мене почути.

— Сьогодні наша остання ніч разом, і я хочу знати, що відбувається між *нами*. Знати, що я важлива для тебе. Що наші стосунки продовжуватимуться й на відстані, а ти не ігноритимеш мене й не почнеш зустрічатися з іншими. Що я не просто...

Так.

— Наталі, — підсідаю до неї. — Я якраз хотіла це обговорити. Мені...

На ліжку гучно вібрує мій телефон, на екрані висвічується повідомлення від Меган Бейкер із купою смайликів, що підморгують:

Дай знати, як повернешся до міста!

Наталі розлючено заплющує очі, наче щойно отримала відповідь на якесь запитання, але вона виявилася не такою, як хотілося б.

— Меган Бейкер? Та дівчина, що грає на трикутнику в кавер-гурті *Fleetwood Mac*? Алекс, ти що, приколюєшся?

— Наталі, — промовляю, простягаючи до неї руку. — Припини. Це не...

— Ні, — відрізає вона, відштовхуючи мою долоню, і підіймається, стискаючи щелепи. Помічаю блиск у її горіхових очах і сльози, що ось-ось поллються з куточків. — Це так... типово. Як же це *збіса* типово. Я намагаюся зблизитися, а ти витворюєш отаке. Ми зустрічаємося вже *п'ять* місяців, а я досі не можу довіряти тобі.

— Наталі. *Припини*. Ми вже це обговорювали. Я ходила десь на *три* побачення. Максимум на чотири. Я думала, що між нами все скінчено. Думала, це реально кінець. — Спускаю ноги з ліжка й підводжуся. Уся ця ситуація здається *надто* знайомою, *не так* як хотіла провести цей вечір. — І лише одне з них було з Меган. Вона для мене — ніхто.

— Як я зможу довіряти тобі, поки житимеш у Піттсбурзі, якщо отримуєш отакі повідомлення, навіть коли ми в *одному* місті? — запитує Наталі, сердито дивлячись на мене.

— Які повідомлення? — фиркаю я й обертаю телефон екраном до неї. — Дівчина побажала мені гарної дороги, і я *просто* подякувала. А потім вона сама...

— *Визнай* уже це, Алекс: ти не можеш спілкуватися з кимось без флірту. Я бачила, як сьогодні під час виступу ти розмовляла з якоюсь дівчиною біля барної стійки. Саме тому ти й відмовилася, коли я минулого місяця просила трохи змінити плани й вирушити в тур разом із нами. Тому ти й уникала розмов про нас після свого переїзду. Радше фліртуватимеш з усіма без винятку в Піттсбурзі, ніж підтримуватимеш *серйозні* стосунки. — Наталі хитає головою, і коли вона відводить погляд до вікна, її голос тремтить. — Ти ніколи не хотіла бути зі мною. Не посправжньому.

Мене охоплює вже звичною хвилею провини. За ті побачення, на які ходила на початку, за ті рази, коли переступала межу в розмовах із клієнтками «Перекшеного Кролика».

Але я *справді* хочу бути з нею. У мене ще ні з ким не було таких стосунків. Усе завжди зводилося до випадкових зустрічей, бо... я не хотіла, щоб хтось знав правду. Ту частину мого життя, яку приховую. Розвалену сім'ю й вічно п'яну як чіп маму, яка не те що про мене, навіть про себе не може подбати.

Однак із Наталі все інакше.

Інакше відтоді, як після нашого третього побачення вона намагалася влаштувати сюрприз, прийшовши до мене з їжею, і побачила на ганку налигану до нестями маму. Від сорому я десь два тижні ігнорувала Наталі й ходила на побачення з іншими, бо була певна, що вона ніколи більше не захоче мати зі мною нічого спільного, але... ця дівчина не відступилася. Наталі — єдина людина, яка зуміла стати мені